ČÍSLO
12.

Cesty a Cíle

ROČNÍK VI.

1. července 1928.

OBSAH:

Zpovrchnění Husových oslav
Co stála světová válka.
Okénka do života.
Dopisy čtenářů.
Obrázky z naší Nedělní školy.
Důležitá upozornění.
Literatura.

„UNITARIA", PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Majitel a vydavatel Svobodné bratrství Praha I., Karlova 8. Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16·—, pololetně Kč 8·—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

Moderní knihovna. Napsal Lad. J. Živný, ředitel Univ. knihovny. Vydalo nakladatelství Kramerius v Praze. (84 stran, 8 obr. příl. Cena Kč 13·50.) — Příručka, kterou nakladatelství Kramerius vydalo, liší se od posavadních, v praksi běžně užívaných, v nejednom směru. Klade především váhu na dokonalé zařízení a uspořádání knihovny. Spis je sličně vypravený ilustracemi, které text názorně objasňují a mimo to řada krásných příloh na křídě ukazuje, jak vzorně a přes to nenákladně lze zařídíti každou, i nejmenší knihovnu veřejnou, školní i soukromou. A. V.

Nikolaj Ogněv: Deník Kosti Rjabceva. Deníkovou formou s Deníkem studenta Rjabceva zachycuje autor život dnešního ruského studentstva jakož i poměry, které za nynějšího režimu zavládly na ruské škole. Dílko je plno psychologických postřehů a mnohé nám ze současného ruského života objasňuje. — Vychází v sešitovém vydání v „Knihovně nového světa" Praha-Košíře, Erbenova 221. Cena 5 sešitů Kč 18·-.

N. F. Č.:

Zpovrchnění Husových oslav.

Prvé oslavy Husovy po převratu byly velkými událostmi. Byl to pravdivý ohlas něčeho, co v lidech žilo. Postupně se však všechno zpolitisovalo a z Husových oslav stal se namnoze výsměch světlé jeho památce. Dospělo to tak daleko, že byla vyřknuta pochybnost, jestli bychom za dnešní situace byli schopni postavit na Staroměstském náměstí Husův pomník. Že bychom snad — z ohledu na papežského legáta — od toho raději upustili a místo toho zvýšili kongruu.

Není o tom pochyby, že velká doba duševního kvašení a rašení, kdy byla nejkrásnější příležitost navázati na husitské a táborské tradice, nenašla dost velkých vůdců, kteří by dovedli připravený a ochotný národ strhnout a vést k odřímštění a duchovnímu obrození, aby se stal duševně svobodným jako byl osvobozen politicky. Byli sice vůdcové, ale ti byli příliš služebníky svých partají a církviček, než aby svůj úzký zájem podrobili zájmům národa a jeho budoucnosti.

Jaký je rozdíl mezi Husem a Kristem? Židé Krista popravili na kříži, my jsme v největším nebezpečí popravit Husova ducha oslavami. Cizí národ nám Husa vzal, upálil, ale jen podle těla. Podle ducha jej mohou vzít jen přátelé, dobrodinci, žel, že také ti, kteří se za takové vydávají.

Dokud nám Husa brali, byl nám nejbližší. Čím déle jej budeme povrchně slavit, tím bude pro

nás Hus mrtvějším. Pod slavobránami leží ti nejslavnější mrtví — mnozí již za živa.

Pozorujeme-li naše oslavování vůbec a Husovy oslavy zvlášť, vidíme při hlubším rozboru, že většinou každý oslavuje při nich Husa jen domněle; ve skutečnosti je Hus záminkou pro oslavování partaje, nebo církve anebo společku, ke kterému někdo patří.

Agituje se, lidé se sejdou, při tom anebo potom se to zapíjí, pronášejí se řeči a všechno vyzní na konec v ten smysl, že ta jistá církev je nejcírkvovatější a že Hus je jejím patronem anebo jedním z nich. Jak tam přišli, tak odešli, a tak právě přijdou až se bude hrát, dejme tomu, Dáma s kameliemi, nebo něco jiného. Jedni jej budou slavit s heslem „pryč od Říma" a jiní s heslem zpět k Římu. Jedni oslaví oprávce pravopisu, druzí národního hrdinu, třetí katolického kněze a opět jiní velkého trpitele za pravdu, kterou je možno nechat stranou, aby nikoho z oslavovatelů neurazila a nepohoršila. Z toho následuje, že mnozí slaví Husa a konají opak toho, co bylo vlastním smyslem jeho učení a jeho života.

Když se vedl boj proti Rakousku a proti jeho spojenci Římu, byl Hus účinným heslem takového politického boje. Nyní, kdy je Hus v původním starém vydání jako náboženský revolucionář a odpůrce Říma nepřijatelný, kdy katolický kněz je zástupcem vlády a zástupce papeže byl s vojenskými poctami znovu na své místo uveden - tedy že by bylo potřebí Husa trochu rozředit anebo s ním nějaký čas mlčet.

Nemůžeme sebe zapřít. Ve všem a všade do-

vedeme jen sami sebe projevit a jenom jak blízko jsme úrovni některého oslavence tak dalece jsme s to jej pochopit a důstojně oslavit.

Je nutno míti na paměti, že Husovi nemůžeme svými oslavami nic přidat a neoslavováním mu ničeho neubereme. Ale můžeme sami sobě něco dát — a nedáme-li, škoda bylo veškeré námahy.

To nejvyšší co mohl někdo světu dát, je krásný příklad k následování, nebo povzbuzení k nějakému jednání. A jestli někdo takového nic nedal, nestál by za vzpomínku; — a jestli dal, jak jinak ho oslavit než tím, že se mu přiblížíme svým jednáním a dáme se nadchnout k něčemu, v čem bychom jemu se stali podobnými, nebo jej překonali?

Bylo by jistě smutné, kdybychom v něčem po pěti stech letech nebyli pokročilejší! Musíme si Husa vmyslit do naší doby, kdyby byl znal vývoj lidského poznání a vědy za posledních pět set let!

Tenkrát bylo něco velkého, jestli se kněz postavil proti autoritě papeže. Dnes k tomu zajisté není potřebí Husovy odvahy a rozhodnosti.

Avšak Hus měl něco tak velikého v své povaze, že to nebude překonáno ani za dalších 500 let, něco velké většině jeho oslavovatelů úplně cizího, něco tak vzácného, že zde musíme hledati míru mravní velikosti člověka. Je to věrnost k vlastnímu přesvědčení a vyznání.

Věrnost Husovu k vlastnímu poznání a svědomí může míti i katolík, jestli skutečně všemu věří a o všem je přesvědčen, co církev mu k věření a konání ukládá. Nevěrným k svému pře-

svědčení a svědomí byl by každý, kdo zůstává ať v kterékoli církvi, v jejíž učení nevěří.

Kdo zůstává v církvi, která učí pověrám nebo dokázaným nepravdám — a on to ví, ten je nevěrným tomu nejsvětějšímu citu, jaký člověk zná: svému svědomí.

Právě tak nevěrným k svému lepšímu poznání je ten, kdo ví, že někde se vede zápas o vyjádření a uplatnění těch pravd a principů, kterým on věří, ale nijak k jich uplatnění nepřispívá.

Je dost lidí, kteří dobře vědí a cítí, že Svobodné bratrství je propagátorem idei, které oni sami uznávají za ty nejlepší, ale oni klidně svojí byť i jen formální příslušností k jiným útvarům, zdržují větší uplatnění toho, co je jejich vnitřním přesvědčením.

Hus nás učí jedné velké věci, která je cennější než vše ostatní — učí nás úctě k vlastnímu přesvědčení. Učí nás, abychom své přesvědčení měli za svaté a za nedotknutelné.

Největším ubožákem je ten, kdo v sobě nemá ničeho, co by nemohl „vyhandlovat" za něco jiného, nebo se toho vzdát za jakoukoli výhodu.

Neprodejným je ten člověk, který má něco v sobě neprodejného a nezadatelného.

Je k tomu potřebí jisté duševní velikosti; není to majetek lidí všedních a nízké úrovně. Je to však něco, co může míti i ten nejprostší a nejchudší, něco co může býti docela cizí člověku bohatému a učenému.

Neříkám, že bych se chtěl tvrdošíjně držet něčeho, co by se ukázalo pochybným — ale dokud je něco mým přesvědčením a v souladu

s mým svědomím, je to moje svátost a nikomu nedovolím na to sáhnout, nikdo mě ani slibem ani hrozbou nepohne, abych svého přesvědčení se vzdal a sám sobě se stal nevěrným: to je Husův duch a odkaz.

Jsou kromě opravdových ctitelů Husa ještě trojí oslavovatelé.

1. Dav. Ten vítá stejně černošskou tanečnici jako průvod k Husovu pomníku. Má stejný nebo větší požitek v cirkuse, na pouti, v soudní síni, v kinu nebo při politické manifestaci jako při jakékoli nadšené vzpomínce a oslavě Husa. Davoví ctitelé Husa jsou bezvýznamní a není ani zásluhou ani ziskem, jestli je někdo přiměje k nějaké parádě v den Husův.

2. Spekulanti s Husem. Je-li Hus modou a mohou při jeho ohni přihřát svojí polévku, budou oslavovat Husa. Je-li v módě Jan z Nepomuku, půjdou na Svatojanskou pouť, nebo půjdou na obojí. Přesvědčení nemají a také jim na přesvědčení nezáleží. Žijí jen tělu, zisku, své ctižádosti a jiným žádostem.

Jsou ve všech církvích a ve všech politických stranách. Nemají na čele napsáno, čím jsou a čím lépe se vyznají v umění přetvářky, tím více utrpí jimi dobrá věc.

3. Unavení. Nevím, jestli by jiné jméno pro ně nebylo přiléhavější. Jsou to lidé dobří, upřímní, přesvědčení a obyčejně v nějakém čestném postavení. Dokud byli svěží, dokud svoji energii nevybili, dokud jejich životní elán neztroskotal na úskalí nějakého zklamání — patřili mezi velké horlitele pro Husovu pravdu a opravdovost. Soudili a odsuzovali Řím a bili se za

odluku církve od státu, pověr od rozumné víry, kompromisů od přímočárnosti.

Se zklamáním, s únavou a s poctami nastalo omlouvání kompromisů. Věčné pravdy musely ustoupit časným ohledům, přesvědčení sklonilo se před mocí, Husův prapor svinut, aby zavlála politická fangličkа.

Nejsme oprávněni soudit takové, dokud jsme ještě svěží a při síle. Žilo už dost starců, kteří zůstali do posledka věrni svému nejlepšímu přesvědčení a svatému ohni svých nejlepších dnů, to jsou však výjimky. Přál bych si, aby v Svobodném bratrství takové výjimky byly pravidlem.

Pokud se týká zevních oslav, postačí, když každý z nás, kdo se jich míní súčastnit, připojí se k některé skupině, která je mu právě nejsympatičtější.

Kdo chce vykonat něco hodnotnějšího, ať aspoň jednoho dvojakého oslavovatele příměje k rozhodnosti. Je větší zásluhou vyvést jednoho neupřímného církevníka z církve, v jejíž učení nevěří, nežli súčastnit se pěti oslav Husových. Je záslužnější jednomu slepému otevřít oči než poslouchat řeči o někom, kdo viděl.

Byla by to jistě revoluce Husových oslav, kdyby český lid začal slavití svého velikého Mistra tím, že by nejprve sám sebe náležitě odřímštil a důsledně ničeho nepodporoval, co má pečeť pověr, ať původních římských nebo z nich odvozených.

Byla by to revoluce, kdyby místo braní jména Husova nadarmo, lidé oslavovali v jeho duchu přeměnu povah tvarohových na žulové, odstra-

ňování lží, přetvářky, pokrytectví a kompromisů, nastolování pravdy a ryzosti, upřímnosti a opravdovosti.

Byla by to ohromná věc, kdyby na matrikové a povrchní náboženství nebyly vypláceny premie z peněz všech poplatníků, a kdyby dána byla lidem příležitost, aby své přesvědčení obhájili osobními obětmi pro přesvědčení, které si cení. Jak snadno by se řešily otázky poměru církve a státu! Jak málo příčin bylo by k nespokojenosti nad udržováním překonaných světových názorů nuceným vydržováním jejich propagace!

Zatím však jsme od toho ještě daleko. A také nejsme všichni stejně odpovědni za to, co činí ti ostatní. Jsme na prvém místě zodpovědni za sebe, za své svědomí a přesvědčení.

Bude nám vše snadnější, když si uvědomíme svojí příbuznost s vesmírnou mocí a když s Husem si dovedeme říci: jsem věčný, nezničitelný. Kdyby mě i upálili, zhyne jen tělo — já zůstanu. Dnes však nikomu neběží, jako v dobách Husových, o život tělesný, protože má jiné přesvědčení, avšak je v sázce mnohem víc, jestli zůstává člověk rozpoltěným a nevěrným svému nejlepšímu poznání a svědomí, může uškodit své duši.

Nespokojme se jen sami se sebou, pomáhejme budovati živé pomníky Husovi všade, především v svém nejbližším okolí. Nemusíme proto být fanatiky ani vtíravými. Můžeme upozornit na četbu nebo přednášku, nebo povědět některý ze svých radostných zážitků a tak povzbudit jiné k následování.

Snad byl na náš podnět pouze jediný člověk za celý rok přiveden k zdrojům vyššího a radost-

nějšího života. Leč co jsou všechny kamenné pomníky proti jednomu živému, tlukoucímu srdci, proti jednomu povzdechu vděčnosti od člověka, do jehož nitra vnikl paprsek nového života.

Snad to vzalo i dva roky a více než jediná jiskérka vyšších tužeb byla rozkřesána v srdci už napolo zatvrdlém — leč co jsou všechny slavnostní řeči a nejlesklejší fráze proti jediné jiskře naděje, víry a lásky probuzeného člověka!

(Výňatek z přednášky.)

Válka světová (kromě moře krve a lidského utrpení) stála:

12„000.000,000.000 Kč

Co za tyto peníze mohlo býti pořízeno?

1. každá rodina v Kanadě - Spoj. státech severoamer. - Irsku, Skotsku, Britsku - Francii - Belgii - Německu a Rusku mohla d a r e m! obdržeti rodinný domek s vnitřním zařízením a zahradou (170 m × 170 m) za 119.000 Kč t. j. 10,620.750 mil. Kč
2. každé město nad 200.000 obyv. (asi 120 měst) mohlo míti knihovnu za 170,000.000 Kč . . . . . 20.400 „ „
3. universitu za 340,000.000 Kč . 40.800 „ „
4. ještě by zbylo 314.500 mil. Kč, které by vynesly úroky stačící k vyživování 185.000 učitelů a tolikéž lékařů . . . . . 314.500 „ „
5. A konečně zbytek . . . . 2,516.000 „ „ byl by v míru stačil na zakoupení celé Francie a Belgie.

Úhrn 13,512.450 mil. Kč

Nic takového se nestalo, ale bylo ubito na životech:

v Belgii	63.000
Bulharsku	130.000
Srbsku a Čer. Hoře	150.000
Rumunsku	189.000
Turecku	310.000
Italii	615.000
Rak. Uhersku . .	1,000.000
Velké Britanii . .	1,184.000
Francii	1,885.000
Německu	2,400.000
Rusku	3,000.000
úhrnem . .	10,926.000 lidí.

Válka způsobila nemoce, hlad, drahotu, duševní muka, zpustošení měst a území a mravní úpadek.

Proti válce a pro mír v celém světě pracuje na sta menších a větších těles; v Čechách je to Chelčického mírová společnost v Praze (1018-VII)

(Z knihy „Ztráty na lidských životech zaviněné svět. válkou." Vyšla Carnegiovou nadací.)

Okénka do života.

Humor je v Americe domovem. Dveře jsou mu otevřeny dokořán všude; v sídle presidentově, v paláci milionářově, v pracovně universitního profesora, v laboratoři průmyslového podniku, u soudu, v úřadě, ve společnosti, v divadle, v tisku, i v chatrči nejchudšího dělníka. Vtip a humor projevuje se i v nápisech, na něž si Američané potrpí. Všude tam, kde u nás by se skvěl nápis: Výstraha! Pod pokutou zakázáno! — mají v Americe vtipné průpovědi; vlídné, útočící přímo na lidské srdce. Tak pro rychle jezdící automobilisty umístili v jednom městě tabulku: „Jeď zvolna a uzříš naše město, jeď rychle a uzříš našeho soudce!" A jinde zase: „Tato silnice

není bezpečnou pro blázny!" Nejčastější jsou nápisy nabádající lidi, aby se nezlobili, aby zachovali dobrou náladu. „Netrap se!" — „Nezlob se pro věci, které se buď dají, anebo nedají změnit!" — „Půjde to! Musí to jít! Vždy s úsměvem!" — Ve všem setkáváme se s jasným humorem. — A u nás?

(Podle „Přítomnosti".)

*

Red. Peníżek řekl ve své přednášce o žurnalistice tato pozoruhodná slova: „Žurnalista musí být intelektuálně a morálně nad těmi, které chválí, plísní, kárá. Nechať je čestný. Jeho slovo nechať je jako evangelium. Musí být vzorem. Jeho vědomí odpovědnosti musí být veliké. Stejně jeho diskretnost. Redakční tajemství musí být stejně neporušitelné jako tajemství zpovědní."

Řeč páně Penížkova byla pěkná, plná vtipných příkladů ze života. Ty nejhumornější si denní tisk rád ocitoval; o napomenutích novinářům nezmínil se však tuším ani jediný.

*

Výstavu školy a lidové osvěty v sovětském Rusku bylo možno shlédnouti v Topičově saloně minulý měsíc. Kdo si výstavku prohlédl, byť i byl největším odpůrcem nynějšího režimu, musel uznat, že na poli osvěty postupuje Rusko mílovými kroky a že sovětskou školu naplňuje duch zcela jiný než naše školy na západě. Velmi mile překvapily dětské práce. Různá alba s výstřižky od nejútlejšího mládí, obrázky života na vesnici, hospodářská mapa Ruska, na níž si děti ke každému městu namalují co se vněm vyrábí neb dobývá. Jaká radost pro děti moci si malovat ve škole panáčky. Místo pěti stran krasopisně psaného „i" namalují si ruské děti Míšu v modrých kalhotkách a slovo „Míša" vryje se takto do jejich paměti hodně hluboko Při některých pracích nebylo možno zbavití se dojmu, že u nás jsme v lecčems pozadu. Výstavka měla oddělení škol továrních, další vzdělání učitelstva, péče o nezletilé, práce osvětových činitelů, ochrana dítěte, exposice dětské samosprávy a m. j. A ze všech těch

věcí vyzařovalo návštěvníkům vstříc něco, čeho si snad každý ani neuvědomil, že totiž všechen tento obdivuhodný pokrok je vybudován na principu o b ě t a v o s t i j e d n o t l i v c ů.

*

Při otevření výstavy soudobé kultury vzpomněl vlasti básník J. Chaloupka těmito krásnými slovy:

„Už Tobě, Matko
mrtví dali dost,
jen lásky živých je Ti více třeba!

Jen lásky živých,
kteří jsou a budou
a kteří přijdou po nás.

Žij zítřkem pro živé!
žij také vzpomínkami,
a vděčně vzpomínej,
kdo Tobě mládí dali . . ."

*

Americké dělnické noviny (American Labor News) v Clevelandu píší: „U ž i c í r k v e s i n a ř í k a j í. Z Kansas City, kde se konala čtyřletní konference methodisticko-episkopální církve, se dovídáme, že minulého roku nebyl ve 4.651 methodisticko-episkopálních kostelích ve Spoj. Státech přijat ani jeden člen na vyznání víry; ve 2.792 kostelích nebyl proveden ani jeden křest; 5.363 kostelích nebyl přijat ani jeden člen z těch, kteří na členství byli připravováni a 5.405 kostelích nebyl přijat ani jeden člen s pověřující listinou jiné církve.

*

Z l a t é t e l e. Naše církevní časopisy si s velikým zájmem ocitovaly zprávu německého paleontologa dra Jackla, že biblické zlaté tele bylo vlastně býkem. Také prý nebylo ze zlata, ale ze dřeva a jenom na povrchu potažené zlatem. Tanec kol něho neznamenal prý modloslužbu mamonu, nýbrž šlo o velmi rozšířený starý kult plodnosti. Milovníci přísloví budou mít o jednu frázi méně.

Dopisy čtenářů. Bratře redaktore!

Jaké oblibě se těší časopis „Cesty a cíle" u čtenářů, o tom svědčí ukázka dopisu mého velmi milého přítele, menšinového pracovníka, důlního úřed. z T., kterého jsem získal za stálého odběratele. V dopise píše:

„Časopis je pěkný a na svém místě; škoda jen, že je tak malý. — Vždyť čím více ten život pozoruji, vidím, že touha po cíli života a po cestách ušlechtilého cítění víc a více se vzmáhá v duši lidské. Politický život otrávil polovici národa a hospodářská nerovnost druhou polovici. Kdo vyléčí národ náš? Jen ušlechtilý cíl života, bude-li vštěpován národu srdcem dobrým, obětavým a nezištným. (Tím myslí našeho br. dr. Č.) Oč vy jste šťastnější nás, majíce možnost navštěvovati společnost zabývající se povznášením se k lepšímu životu a očisťováním se z materialismu a blížících se k duševnu. My kolem sebe máme většinou lid, který buď v lepší život nevěří, nebo jej přímo zavrhuje a vidí život jen a jen ve skývě chleba, kterou nejen že sám tvrdě dobývá, ale i jiným od úst utrhuje. Nemíti klidu a pravého štěstí v rodině, nenalezli bychom jedno ani druhé mimo rodinu.

Jsem ovšem činným v mnoha korporacích, ale práce má v těchto vykonaná omezuje se opět na práci jen a jen materielní, neboť všechny tyto spolky nemají základny života duševního a cíl jejich je „žaludek"."

Potud přítel. Z uvedeného vidno, jak cení si vysoko práce SB. resp. br. Č. pro lidstvo a jakého zklamání se dožil ve spolcích; naproti tomu, jakého kladu duševního nabude každý v našem Svobodném bratrství, kde se nejvíc pěstuje láska k rodině, matce a pak i k lidstvu vůbec. *J. Mik . . .*

Poděkování.

Jednota mládeže církve československé v Michli vzdává srdečný dík br. Žižkovi za tři krásné přednášky, v nichž našla mládež sama sebe a obohatila se o kus praktického a přece poctivého, radostného života.

Za Jednotu mládeže církve čsl. B. Jirsová, předs.

Obrázky z naší Nedělní školy.

Bratr učitel vypráví dětem o vyrovnanosti povahy a mezi jiným zmiňuje se také o lidech, kteří věčně jsou s něčím nespokojeni, věčně na něco hubují. Na otázku, znají-li děti takové lidi, odpovídá jeden hoch: „Tam, co chodíme do parku, sedává starý děda a ten když křičíme vždycky hubuje: „Zpropadení kluci, zase děláte kravál, že člověku v uších zaléhá! Musíte tak řvát?" Takto hubuje každý den. Jednou kluci do parku nepřišli; byl jsem tam sám. Děda mrzutě seděl, mrzutě z fajky bafal a pojednou povídá: „Kdepak jsou dnes ti zpropadení kluci?" Huboval, že tam nebyli."

„Tak děti, v sobotu máme dětskou slavnost; o půl třetí v paláci Radio," povídá br. Č. „Víte kde je palác Radio?" Děti: „Ve Fochově třídě." „A kde je Fochova třída?" „V Praze." „Kde je Praha?" „V Čechách." „Kde Čechy?" „Na zemi." „Kde země?" „Ve vesmíru." „Kde vesmír?" (Ty starší děti:) „V sluneční soustavě." „Kde sluneční soustava?" „V mléčné dráze." „A kde mléčná dráha?" (Jeden z těch maličkých:) „Prosím, v žaludku."

Jaroušek se říznul. Krev tekla a maminka naříkala. Jaroušek ji těšil: „Nic si z toho, maminko, nedělej. Víš, ono to trochu bolí, ale já si dovedu dát sugesci. V Nedělní škole nám sestra učitelka často o tom vypravuje."

Nejroztomilejší zkušenosti z naší Nedělní školy má sestra D., která má na starosti ty nejmenší caparty. Vypravuje jim na př. o radosti a o tom, že mají působit rodičům radost. „Jestlipak poznáte kdy má maminka radost?", táže se sestra. „Ano, ano", volají děti. „A jak to poznáte?" „Kdys se jí smějou ocicta", odpovídá tři a půl roku starý psycholog - Anička.

Jindy jim zase vypráví o učitelích lidstva; o Husovi, Komenském a j. „Jestlipak víte, že i vy můžete být učiteli druhých," praví jim za rozhovoru. „A nejen až budete velcí, ale už i teď. Některé děti nevědí, co víte vy a tak jim to můžete vyprávět a poučit je." „Já již učím," ozve se pojednou pětiletý mudrc. „Koho učíš?" táže se sestra. „Maminku." „A co ji učíš?" „Uklidňovat se." — A maminka nám po přednášce potvrzuje, že je to pravda. Tuhle prý ji dokonce nutil, aby si lehla na koberec na zemi a uklidnila se.

Důležitá upozornění.

Redakční. Vzhledem k tomu, že v tomto čísle vzpomínáme delším článkem světlé památky Jana Husa, jsme nuceni příspěvky o křesťanství odložiti pro nedostatek místa do čísla příštího, kde bude také pozoruhodný článek o „nesmrtelnosti" od dr. A. Halla.

*

O prázdninách vyjdou „Cesty a cíle" pouze jednou, a to 1. srpna. Event. změnu adresy sdělte administraci, abychom vám je tam mohli poslat. Počínaje 13. září budou C. a C. vycházeti opět pravidelně vždy 1. a 15. každého měsíce.

*

Po čas prázdnin bude vždy někdo v kanceláři sekretariátu v Karlově ul. 8., takže členové i v této době mohou se tam se svými záležitostmi obrátit.

*

Koncem června ukončili jsme naše shromáždění jak na Slovanském ostrově, tak i v paláci Radio. S úterními shromážděními (v Radiu) započneme opět 21. srpna a s nedělními (na Slov. ostrově) 16. září.

*

Naší letní školu, která, jak jsme již oznámili koná se od 1. do 15. července v lesích u Vojkova, mohou členové navštěvovati v sobotu odpol. a přes neděli a takto býti alespoň částečně účastni našeho účelného pobytu v přírodě. Jede se do stanice Říčany a pak pěšky přes Radošovice na Vojkov k restauraci p. Motla.

*

Ušlechtilou četbu všeho druhu opatřují si členové prostřednictvím našeho knihkupectví. Při výběru četby před odjezdem na prázdniny dejte si předložit seznam hodnotné literatury a také odborně poradit. - Horliví bratři a sestry, kteří by v místě svého prázdninového pobytu chtěli upozorňovat své známé na ideje SB., mohou si k tomu cíli vyzvednout v sekretariátě naše levné letáky a j. propagační tiskoviny. — Písemné objednávky a dotazy adresujte na „Unitaria", Praha I., Karlova 8.

„Unitaria", tiskárna Svobodného bratrství, Praha.